

Inhoud

VOORWOORD	•	<i>Een man die we kennen</i>	•	8
Joke van Leeuwen	•	<i>Licht en donker</i>	•	10
Margje en Sjoerd Kuiper	•	<i>Aan de rivier</i>	•	12
Bibi Dumon Tak	•	<i>Het geschenk</i>	•	14
Koos Meinderts	•	<i>Kaat of kat?</i>	•	16
Margje en Sjoerd Kuiper	•	<i>De weg van de zoon</i>	•	18
Koos Meinderts	•	<i>Kassie</i>	•	20
Margje en Sjoerd Kuiper	•	<i>Leg je hand op mijn hart</i>	•	22
Joke van Leeuwen	•	<i>Hoge nood</i>	•	26
Thijs Goverde	•	<i>Twee toeristen in de nacht</i>	•	28

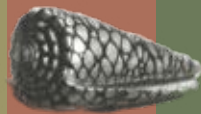
JOKE VAN LEEUWEN • *Brief van een jonge vader aan zijn zoontje* • 32

KOOS MEINDERTS • *Pauwenveer* • 34

MARGJE EN SJOERD KUYPER • *Een verhaal over vriendschap* • 36

THIJS GOVERDE • *De vrouw op de drempel* • 38

KOOS MEINDERTS • *Brief* • 40

JAN PAUL SCHUTTEN • *Faust* • 42

JAN PAUL SCHUTTEN • *De luidruchtige compagnie* • 44

BIBI DUMON TAK • *Thuis* • 48

JAN PAUL SCHUTTEN • *Het mooiste cadeau* • 50

BIBI DUMON TAK • *Ik besta* • 52

THIJS GOVERDE • *Een rijke maaltijd* • 54

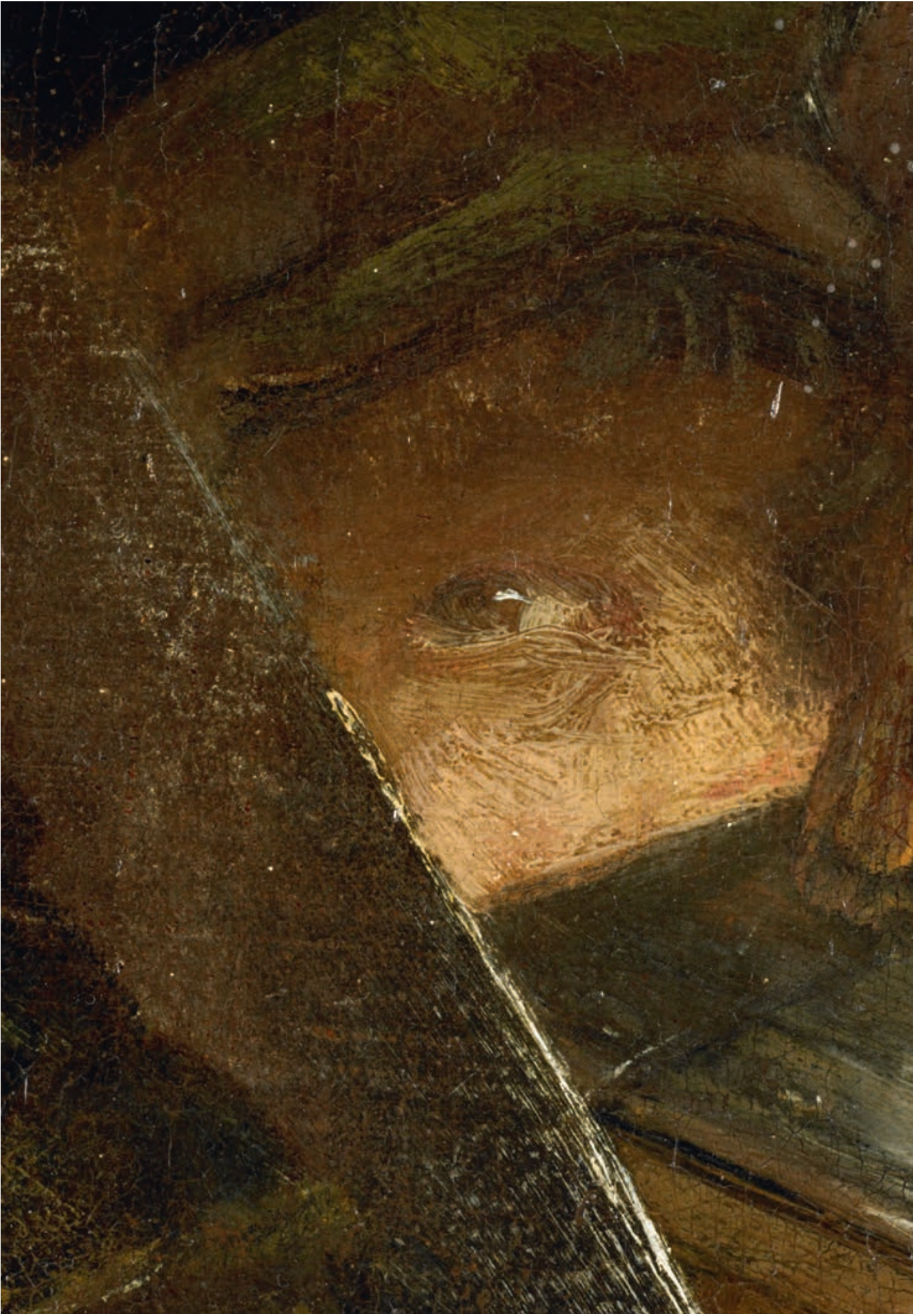
JAN PAUL SCHUTTEN • *De schelp van Titus* • 58

BIBI DUMON TAK • *Lambert en Lambert* • 60

THIJS GOVERDE • *Wat waar is* • 64

JOKE VAN LEEUWEN • *Een liefdeslied* • 66

Een man die we kennen

Met Rembrandt van Rijn is iets bijzonders aan de hand. Alsof we niet 350 jaar van hem gescheiden zijn, denken we hem allemaal te kennen. Niet alleen is zijn gezicht wereldberoemd van de meer dan tachtig zelfportretten (als je goed zoekt, kun je hem zelfs vinden op *De Nachtwacht*, stiekem verborgen achterin). We hebben daarnaast het gevoel heel dichtbij hem te kunnen komen door de subtiele gezichtsuitdrukkingen en de verschillende emoties die hij daarin weergeeft. Door de zelfportretten kennen we het ambitieuze kereltje uit Leiden, de trotse portretschilder in het hypercommerciële Amsterdam, de gepijnigde man die de donkere kanten van het leven meemaakte en de oudere heer die berusting lijkt te hebben toegelaten. Door de vele schilderijen, tekeningen en etsen die we in de beste musea van de wereld kunnen zien, is het alsof de oude meester een soort familielid is.

In zijn werk nodigt hij ons uit mee te kijken naar wat hij om zich heen zag in het Amsterdam van de 17de eeuw. Een koekenbakster op straat, een verliefd stelletje in de bosjes bij het water, een landschapje met een bruggetje, een schelp of een echte leeuw die te zien was in de stad. Wij kijken naar de schoonheid van het leven, maar ook naar het mooie van wat we in eerste instantie als lelijk ervaren: een vrouw op haar hurken die haar behoefte doet of een halfnaakte vrouw die ook in de tijd van Rembrandt niet aan het schoonheidsideaal voldeed. We ontdekken de persoonlijkheid van een Afrikaanse vrouw, we voelen de rusteloze zucht naar kennis van een wetenschapper, maar ervaren ook de weldadige rust van een slapende hond. Door Rembrandt zijn we er echt bij. Zijn bijbelfiguren zijn geen bovennatuurlijke wezens, maar echte mensen van vlees en bloed die iets doormaken wat onszelf zou kunnen overkomen. Oudtestamentische verhalen zijn ineens menselijke verhalen geworden. We komen ook heel dicht bij wat de kunstenaar echt belangrijk vond. Zijn leerlingen deden hem daarbij na. Zo leren we de enige zoon van Rembrandt van binnen kennen en zien Rembrandts bijzondere relatie met de jonge patriciër Jan Six. De kunstenaar maakte mensen onsterfelijk die we allang vergeten zouden zijn als hij ze niet zou hebben geschilderd. Miljoenen mensen over de hele wereld kennen de zelfbewuste koppen van de leden van een schuttersgilde, of het gezelschap van mannen die de kwaliteit en de kleur van stof controleren en een nouveau riche koppeltje ten voeten uit geschilderd.

Door Rembrandts persoonlijke, levendige, emotionele en kwetsbare schilderstijl kropen zeven kinderboekenschrijvers voor dit boek allemaal moeiteloos in zijn huid. Eeuwen overbruggend zagen de schrijvers dingen die de oude meester soms alleen maar suggereerde. Rembrandt tekende de wereld niet in detail voor ons uit, maar gaf ruimte aan onze eigen verbeelding. Hij laat ons onze eigen verhalen verzinnen bij zijn werk. Inspirerend voor kinderen en zeker ook voor volwassenen.

Volgens Rembrandt moest je zijn schilderijen in het felle zonlicht en van afstand bekijken. De schrijvers van dit boek zetten 24 schilderijen, etsen en tekeningen van Rembrandt in een nieuw, fel licht en namen een gepaste afstand om de sprankelende verhalen in dit boek te schrijven.

Koos de Wilt, samensteller

Joke van Leeuwen

Licht en donker

De deur van het atelier zwaait open en de zoon van de schilder komt binnen. Twintig jaar is hij inmiddels. Hij ziet zijn vader met een boek voor de spiegel zitten en weet dat hij dan een zelfportret wil maken. Maar dat boek?

‘Waarom zit u daar met dat boek?’ vraagt hij.

‘Ik schilder mezelf als iemand anders. Als Paulus, die man uit de Bijbel.’

‘Het is wel moeilijk lezen als er zo weinig licht op valt.’

‘Licht wordt pas mooi als er ook donkerte is,’ mompelt zijn vader.

‘Zal ik iets te drinken halen?’

‘Nu niet. Laat me nu maar even alleen.’

De zoon wandelt terug naar het huurhuis waarin ze wonen sinds zijn vader failliet is gegaan, omdat hij

Zelfportret als de apostel Paulus, 1661

Rembrandt

Legaat van de heer en mevrouw De Bruijn-van der Leeuw, Muri, Zwitserland

zoveel kunst van anderen kocht dat de schulden zich hebben opgestapeld. Sindsdien doet hij de zaken voor zijn vader. Die is nu eenmaal niet zo goed in geld beheren.

De schilder kijkt naar zichzelf in de spiegel. De Paulus die hij wil verbeelden leefde in de eerste eeuw van onze jaartelling, maar dat wist Paulus zelf niet, want toen had nog niemand bedacht om die eeuw de eerste eeuw te noemen. Er waren trouwens daarvoor al zoveel eeuwen geweest. Paulus reisde rond om over Jezus te vertellen en mensen op te roepen volgers te worden. Hij schreef veel brieven. En hij leed zelfs een keer schipbreuk. Dat weet de schilder. Maar schipbreuken schildert hij niet. Hij weet ook dat ergens staat geschreven hoe Paulus eruitzag. Die was klein en had kromme benen en een grote neus. De schilder heeft geen grote neus en ook geen kromme benen. Dat geeft niet. Hij zal zichzelf met zijn eigen gezicht op het doek zetten alsof hij Paulus is. Toneelspelers doen ook alsof ze een ander zijn terwijl ze hun eigen gezicht houden. En zijn zoon trok, toen die nog een kind was, een keer een zwaar kleed van een tafel, hing dat om en zei dat hij een Romeinse keizer was. Het tafelkleed drukte op zijn kleine schouders en hij struikelde over de punten. Terwijl hij op de vloer lag, zei hij: 'Ik krijg te veel pijn van het keizer zijn,' en werd hij toch maar weer een jongen.

In die tijd zat dat zoontje, die toen nog een kleine jongen was, weleens stiller in een hoek van zijn vaders atelier te tekenen. Dan zette hij een vaas op een kist en probeerde die op papier te krijgen. Hij probeerde het licht en de schaduwen weer te geven zoals zijn vader dat deed. Donkere schaduwen maakten het licht heel licht, had hij toen al begrepen. Het hielp als hij een kaars naast de vaas zette, dan werden de verschillen tussen het licht en het donker groter. De kaars zelf tekende hij niet. De kist ook niet. Het donker bestond uit een heleboel streepjes, dat was veel werk. Soms had hij er halverwege opeens geen zin meer in en kraste hij alles gauw bij elkaar. Ook had hij geprobeerd om met zijn rechterhand zijn linkerhand te tekenen, dan keek hij extra goed naar de vouwen in zijn handpalm, en hield hij zijn vingers alsof hij er net een bal in had vastgehouden. Handen tekenen vond hij erg moeilijk. Eigenlijk vond hij alles moeilijk om te tekenen. Hij zou het nooit zo goed kunnen als zijn vader.

Nu waakt hij over het geld, dat kan hij beter. Hij vindt dat zijn vader eigenlijk rijk zou moeten zijn. Iedereen die al rijk is moet zijn mooie schilderijen kopen, en er moeten opdrachten blijven komen van al die heren die zichzelf bijzonder vinden en heel herkenbaar en heel belangrijk op een schilderij willen staan. In zoveel

mogelijk licht natuurlijk, anders roepen ze boos dat ze te veel in de schaduw staan en daar te belangrijk voor zijn.

Vaak komt hij naar het atelier van zijn vader om te kijken waar die mee bezig is. Hij staat naast hem op de dag dat het zelfportret als de apostel Paulus af is. Dat het Paulus is, zie je niet aan kromme benen of aan een grote neus, maar aan een zwaard onder zijn jas, en aan het boek, want dat zijn twee dingen waaraan die Paulus uit de eerste eeuw op schilderijen kan worden herkend. Een baard heeft hij niet gekregen, terwijl hij die misschien in het echt wel droeg.

'En? Wat vind je ervan?' vraagt zijn vader.

'Heel mooi. Het licht is weer eens heel licht, omdat het donker zo donker is. Te donker om een boek te lezen, eigenlijk.'

'Paulus wist toch al wat erin stond,' mompelt zijn vader.

'En als ik naar uw geschilderde gezicht kijk, dan zie ik een oudere man met vragen in zijn ogen.'

'Ja, dat is wel zo. Toen ik jong was, had ik nog zo'n kijk-mij-ik-kan-allesgezicht. Als je ouder wordt, leer je wat het leven met je doet.'

'Maar op het schilderij bent u Paulus. Volgens mij dacht Paulus dat hij de waarheid kende en twijfelde hij niet aan wat hij deed en waar hij in geloofde. Zoals u nu op het doek naar me kijkt, denkt Paulus eerder: is het wel waar wat ik allemaal zeg en opschrijf? Weet ik dat allemaal wel zo zeker?'

Zijn vader zwijgt even en glimlacht naar zijn grote zoon.

'Misschien wist hij het ook niet zo zeker,' zegt hij dan, 'maar wilde hij het wel graag geloven en doorgeven. Mensen willen graag zekerheid. Het enige wat ik door wil geven is hoe ik kijk, hoe het licht valt en hoe de donkerte daarbij nodig is.'

Margje en Sjoerd Kuiper

Aan de rivier

We gingen uit varen, hier op de rivier,
we legden ons bootje in het riet,
hier bij de Omval, hier aan de Amstel,
hier was het. En hier is het niet.

We kusten en streelden en praatten zo zacht,
ik dacht: dit gaat nooit meer voorbij,
dit is voor altijd, de tijd staat hier stil,
voor eeuwig, voor jou en voor mij.

Maar toen kwam de dood, met zijn klauwen zo wit,
en sleurde je mee in het zwart.
De kleuren verdwenen: de kleur van je haar,
van je ogen, je huid en je hart.

Saskia,
ik heb al drie jaar niets geschilderd,
het laatste wat ik deed
was op een oud portret van jou:
ik stak een takje roosmarijn
tussen je vingers
– dan wist je dat ik altijd
aan je denken blijven zou
zoals je was,
zoals je bent in mijn gedachten:
de allerliefste,
mooiste vrouw van Amsterdam.
Toen trok het leven
met trompetten langs de grachten,
toen zette jij steeds
mijn penseel in vuur en vlam.

Nu is het nu, heel even,
morgen is het later,
de tijd bleef stromen
en de klokken blijven slaan.
Ik zag alleen mijzelf
weerspiegeld in het water
toen ik vanmiddag
weer uit varen ben gegaan.
Ik zag alleen
mijn eigen schaduw op de aarde
toen ik aan land gestapt was
in de felle zon
en langs de oever liep
en speurde naar ons plekje,
naar onze boom,
waaronder alles eens begon.

Nu ben ik weer thuis, het is diep in de nacht,
ik teken je schouders, je rug.
Waar eens mijn hand ging, daar gaat nu mijn pen
– zo kom je heel even terug.

Ik ruik weer je haar en ik hoor weer je stem,
ik teken dat ik naast je zit,
daar bij De Omval, daar aan de Amstel...
Het is maar een droom, in zwart-wit.

Eens zie ik je echt, er is vast een hemel
vol kleuren, zoals vroeger hier.
Dan schilder ik jou... Nee, dan kus ik je lippen
voor eeuwig, hier aan de rivier.

De Omval, 1645
Rembrandt

Bibi Dumon Tak

Het geschenk

Anna hield haar cadeau stevig tegen zich aan. Het was een jong bokje. Ze had het gekregen van haar baas. In plaats van geld had hij haar dit kostbare dier in handen gedrukt. Een bokje is minder waard dan een geit, maar wel veel meer dan de paar stuivers die ze als weefster verdiende. Wat zou haar man blij zijn als hij dit geschenk zou zien. Nou ja, zien. Haar man was blind geworden. Dus van zien zou wel niet veel komen. Ze zeggen dat er tijdens een middagdutje een paar vogels in zijn ogen hadden gepoept en dat daarna het zicht verdwenen was. Wie verzint er zoiets. Maar als hij dit bokje niet kon bekijken, kon hij het toch zeker voelen en aaien, zoals hij de hele dag zijn hondje aaide.

‘Tobit, ik ben weer thuis!’ riep Anna. Ze liep naar de kamer waar haar man in zijn eeuwige stoel zat. Zijn hondje trouw aan zijn zij.

‘Wat ruik ik?’ vroeg Tobit. Het bokje gaf zelf antwoord. Het mekkerde omdat het liever met vier pootjes op de grond stond.

‘Hoe komt een vrouw, die haar leven slijt achter een weefgetouw aan zoiets kostbaars als een bok?’ zei Tobit opgewonden. Anna zette het diertje op de grond en voordat ze antwoord kon geven hief Tobit zijn handen ten hemel en riep God om vergiffenis. Anna probeerde

haar man te kalmeren, maar zijn smeekbede werd steeds luider. Anna kwam er gewoon niet tussen. Tobit bleef maar jammeren tot er uiteindelijk één langgerekte huilkreet uit zijn keel kwam waar de wolven nog iets van konden leren. Omdat het hondje door alle tumult het bokje wilde aanvallen nam Anna haar cadeau weer op de arm. Het huisje was weldra gevuld met gejammer, geblaf en gemekker. Als nu ook nog de klokken gaan luiden, dacht Anna, en de haan gaat kraaien, dan blijft het voor altijd zo’n rotherrie als het nu is. Het liefst hield ze haar handen tegen haar oren, maar als ze dat deed viel haar bokje op de grond.

‘Stop!’ zei Anna tegen de hond, en de hond stopte met blaffen.

‘Rustig maar,’ zei ze tegen het bokje en het bokje stopte met mekkeren. Toen was alleen nog het weelagen van haar man te horen.

‘Neem mijn geest,’ hoorde ze Tobit tot God roepen. Anna wist niet of ze het goed had verstaan. Wilde haar man soms dood? ‘Neem mijn geest.’ Vroeg Tobit nu

echt aan God of hij hem tot zich wilde nemen? Was hij aan het doordraaien, net nu ze zo’n mooi cadeau hadden gekregen?

‘Man, hou toch op,’ schreeuwde Anna naar Tobit. Maar Tobit bleef diezelfde woorden steeds herhalen. Hij leek wel een koekoek, die riep ook om de haverklap hetzelfde.

Anna had het goed verstaan. Tobit zei tegen God dat hij niet langer wilde leven. Hij wilde sterven, en waarom? Omdat hij dacht dat zijn vrouw, dat zijn Anna, het bokje ergens had gestolen. Want wie geeft er nu in hemelsnaam een waardevol dier aan een arme weefster. Hij schaamde zich zo voor de daad van zijn vrouw dat de dood voor hem de enige oplossing leek.

Anna keek verbijsterd naar haar man. Ze zette het bokje weer op de grond om te voorkomen dat het van schrik uit haar handen zou vallen.

‘Dus jij denkt dat ik dit dier heb gestolen?’

‘Hoe kom je anders aan dat beest?’

‘Voordat je me ook maar iets vraagt, beschuldig je mij van diefstal?’

‘Heb je die bok gevonden dan?’

‘Ik heb hem gekregen.’ Anna ging voor haar man staan en legde haar armen over elkaar heen. ‘Als je wilt weten hoe het zit, moet je het niet aan God vragen, maar aan mij. Zal ik eens wat zeggen, Tobit? Dat verhaal van die mussenpoep in je ogen heb ik nooit geloofd. Maar nu denk ik toch dat het waar is. Dat kan alleen een vent als jij overkomen.’ Anna pakte het bokje weer op.

Tobit zweeg en haalde zijn biddende handen uit elkaar. Toen zuchtte hij diep en strekte zijn armen naar het bokje uit.

‘Weet je het zeker?’ vroeg Anna. Tobit knikte. Anna zette het bokje op Tobits schoot en Tobit aaide het of het zijn hondje was.

‘Ik heb het bokje gekregen,’ vertelde Anna, ‘omdat ik een dekentje heb geweven voor het kind van mijn baas. Een kind dat er niet meer is en dat nu voorgoed slaapt in Gods grond, gewikkeld in mijn deken. En dat is onbetaalbaar, begrijp je? Dus kreeg ik geen geld, maar dit bokje, uit dankbaarheid. Jij spot met de dood, Tobit.’

Tobit boog zijn hoofd. Uit zijn doffe ogen rolden tranen. Hij vroeg zijn vrouw om vergeving, en hij kreeg het, maar onder één voorwaarde.

‘En die is?’ zei Tobit.

‘Dat,’ zei Anna en ze pakte het bokje weer van Tobits schoot, ‘dit beestje tijdens het offerfeest volgende maand gespaard blijft.’

‘Je bedoelt dat we hem laten leven?’

‘Dat bedoel ik,’ knikte Anna.

Tobit hief zijn handen weer in de lucht. Maar Anna zei dat hij nu niet weer opnieuw moest beginnen. De hond was alweer gaan blaffen en het bokje begon te mekkeren. ‘Straks luiden de klokken en kraait de haan en dan ben je niet alleen blind door de mussenpoep, maar blijven je armen ook nog eens voor altijd naar

boven wijzen.’ Tobit legde zijn armen weer terug in zijn schoot. Anna draaide zich om en liep met het bokje de kamer uit. Ze zette het vast aan een touw in de tuin waar vers gras groeide.

‘Dat heb ik er toch mooi voor je uitgeslept, hè?’ zei ze tegen het bokje. Maar het bokje zei niets terug omdat hij het veel te druk had met eten.

Tobit en Anna met het bokje, 1626

Rembrandt

Aankoop met steun van de Vereniging Rembrandt, de Stichting tot Bevordering van de Belangen van het Rijksmuseum, het Prins Bernhard Cultuurfonds en een extra rijksbijdrage

Koos Meinderts

Kaat of kat?

vrij naar De legende van de koekenbakster

Lang geleden, in een tijd ver voordat *De Nachtwacht* een legpuzzel was van 1500 stukjes – Rembrandt moest zijn meesterwerk nog schilderen – en pannenkoek nog werd geschreven zonder tussen-n, woonde er in een eenvoudig huisje, in een armoedig straatje in de grote stad A. een ouwe vrijster die we tegenwoordig een alleenstaande vrouw zouden noemen.

Trui heette de vrouw die de kost verdiende als koekenbakster. Ze zat hele dagen binnen op haar stoel bij de kachel, met de Bijbel of een breiwerk op schoot. Trui kwam alleen buiten om haar koeken te verkopen, de ramen te zemen of haar stoepje schoon te vegen, of om even gauw gauw een ketel heet water te kopen of een paar gloeiende kolen in het water- en vuurwinkeltje van Kaat, op de hoek van de straat. Kaat was een babbelzieke vrouw die haar klanten behalve water en vuur ook gratis praatjes verkocht.

Maar zodra dat was gedaan, trok ze de deur achter zich dicht en sloot ze zich weer op in haar huisje, veilig achter gesloten gordijnen, onzichtbaar voor de buitenwereld.

Lang geleden toen Trui nieuw in de straat was komen wonen, probeerden de burens nog wel eens een gesprek met haar te beginnen, maar daar waren ze gauw mee gestopt.

Trui hield niet van praatjes voor de vaak en al helemaal niet van hun nieuwsgierige vragen naar haar privéleven. Ze deed ze af met een kort *ja* of *nee* of een onverschillig schouderophalen. Ze wilde met rust gelaten worden. Ze had genoeg aan zichzelf en haar eenvoudige huisje dat haar paste als een tweede huid.

De burens vonden haar een zonderling figuur, maar ach, ze deed niemand kwaad en Trui bakte de heerlijkste honingkoeken van de stad.

Trui zou in alle rust in haar huisje haar oude dag hebben gesleten, als haar burens niet van de ene op de andere dag over haar waren gaan roddelen. Nu ja, roddelen kon je het niet eens noemen. Er werden heel gewone dingen over haar verteld, dingen waarvoor ze zich niet behoefde te schamen, maar waar Trui zich toch ongemakkelijk bij voelde. Vooral ook omdat het klopte wat er over haar werd gezegd.

Er werd bijvoorbeeld verteld welk Bijbelboek ze precies las, en wat voor breiwerk ze op de pen had staan, van welk hout haar stoel bij de kachel was gemaakt en wat voor kleed er op de vloer lag.

Men wist te vertellen dat ze de hele dag haar schort aan hield en op pantoffels van schapenbont liep. Wat ze had gegeten en hoeveel en wanneer ze de was had gedaan en de meubels had afgestoft.

Ze wisten dat ze een pop had uit haar meisjestijd, die ze Elsje Fiederelsje noemde en tegen wie ze praatte, alsof het een echt kind was, en voor wie ze poppenkleertjes naaide.

Ze wisten dat ze elke avond voor ze ging slapen neerzeeg op haar knieën en met gevouwen handen en gesloten ogen God vergiffenis vroeg voor de zonden die ze die dag had begaan.

Ze wisten alles van haar tot in het kleinste detail. Ze wisten zelfs dat ze hardop telde als ze het beslag roerde: zeven keer naar links en zeven keer naar rechts.

Heel vreemd dat opeens iedereen alles van haar wist, vond Trui. Ze liet immers niemand toe in haar huis. Zelfs haar huisbaas niet die elke vrijdag de huur kwam ophalen en duidelijk liet merken dat hij een oogje op haar had. Hij kwam er bij haar niet in. Ze deed de deur niet eens voor hem open, ze opende het raampje in de deur en overhandigde hem de huur, waarna ze met een klap het raampje weer sloot. Poppetje gezien, kastje dicht.

Bij haar naar binnen kijken kon ook niet. Er hingen immers voor alle ramen gordijnen, op één klein raam na, in de keuken, aan de achterkant van het huis, dat Trui elke morgen op een kiertje deed om de baklucht te verdrijven en frisse lucht binnen te laten. Maar ook daar kon niemand haar huis in kijken, het raam zag uit op een blinde muur.

Hoe kon het dan toch dat de burens toch alles van haar wisten?

Op een dag toen Trui in de keuken bezig was met beslag maken voor haar honingkoeken, werd ze tijdens het roeren afgeleid door een zwarte kat die in het raamkozijn naar haar zat te kijken, een kat met gifgroene ogen die Trui aan iemand deed denken. Had Kaat van het water- en vuurwinkeltje, bij wie ze zojuist een ketel heet water had gekocht, niet net zulke groene ogen?

Opeens begreep Trui hoe het kon dat iedereen alles van haar wist. Daar in het raamkozijn zat Kaat in de gedaante van een kat. Kaat was een heks en zat haar vanuit het raamkozijn te bespioneren, zodat ze straks aan haar klanten kon vertellen wat Trui die dag had gedaan.

Koekenbakster, ca. 1635

Rembrandt

Aankoop met steun van de Vereniging Rembrandt

In een opwelling pakte Trui de pan met heet water van het vuur en gooide de inhoud over het lijf van de nietsvermoedende kat, die zich schreeuwend van de pijn uit de poten maakte.

‘Wat heb ik gedaan!’ riep Trui uit, die onmiddellijk spijt had van haar onbezonnen daad. Stel dat ze zich vergist had, dat het Kaat helemaal niet was die daar in het raam had gezeten, maar gewoon een echte kat, dan had ze dat arme dier voor het leven verminkt, of misschien wel vermoord.

Die avond smeekte Trui God op haar knieën om vergiffenis, maar het leek alsof God haar die niet schonk,

ze deed de hele nacht geen oog dicht.

Zodra het licht begon te worden, stond ze op, schoot in haar kleren en liep op haar pantoffels naar het water- en vuurwinkeltje op de hoek van de straat.

Achter de toonbank stond een onbekende vrouw. ‘Is Kaat er niet?’ vroeg Trui, waarop de vrouw omstandig begon te vertellen dat Kaat een ongeluk had gehad.

‘Ze is over haar hele lijf verbrand.’

‘Vreselijk!’ zei Trui die belofde snel terug te komen, met een versgebakken honingkoek voor die arme, arme Kaat.

Margje en Sjoerd Kuyper

De weg van de zoon

Rembrandts zoon Titus in monniksdracht, 1660

Rembrandt

Aankoop met steun van de Vereniging Rembrandt, 1933; afkomstig uit de verzameling Stroganoff, St. Petersburg